

Beste meneer/mevrouw,

Ik ben Danny en ben 17 jaar. Ik word binnenkort 18. Via 'Gmail' kwam ik in aanraking met de 'Jan17' organisatie. Ik kreeg interesse en wilde een paar vragen stellen.

Ik hoop dat u een of meerder vragen kunt beantwoorden en hoop zo ook meer van u te horen,

Met vriendelijke groeten,
Danny

Bij het openslaan van Boek der boeken
Gedenk, o christen, dag aan dag
Dat wie het Woord wil onderzoeken
Geen eigen licht vertrouwen mag

*

Beste Danny,

Leuk van je te horen. Zie tussen je vragen door hieronder de antwoorden.

Zijn Gereformeerde mensen ook welkom bij jullie? Of zijn ze, i.v.m. leer verschillen juist niet welkom.

Dat is een heel uitdagende vraag. In beginsel zijn Gereformeerde mensen zeker ook welkom. We doen hier ons best om op onze manier in de voetsporen van Jezus te treden en hij was wel de laatste om te vragen naar iemands kerkelijke richting voordat hij iemand verwelkomde. Maar tegelijk kan daar een probleem optreden - misschien eerder voor jou dan voor mij - want door de eeuwen heen heeft de kerk nu juist veel ruzie gemaakt over hoe een mens in de voetsporen van Jezus zou behoren te treden. En dan zegt bijvoorbeeld de Rooms-katholieke kerk daar andere dingen over dan de Gereformeerde kerk. En allebei menen zij 'gelijk' te hebben. Wat voor het toch wat onaangename resultaat zorgt dat mensen die zich kinderen van God noemen, en elkaar toch als broeders en zusters zouden moeten zien, bijvoorbeeld niet met elkaar 'aan tafel' (avondmaal/communie) willen of mogen gaan.

Dat vind ik een heel onchristelijke toestand. Ik weet wel dat alle kerken daar een heel ingewikkeld antwoord op hebben, met allerlei theologische argumenten die deze situatie goed praten. Maar al vinden de kerken mij dan misschien maar eigenwijs, ik doe mijn best om toch telkens terug te keren naar de geest van het evangelie en ik lees daarin dat mensen 'door hun geloof' behouden blijven. Waarmee ik niet doel op hun geloof in de leer van een kerk, maar hun geloof, hun vertrouwen, dat hun leven door God gedragen wordt. Dat ze door Hem bemind worden met een hevige die ons voorstellingsvermogen te boven gaat.

Ik schrijf op onze site dat 'loslaten' een van onze belangrijkste oefeningen is. Dezelfde oefening zou ik ook kunnen beschrijven als 'overgave'. Met alle fouten die ik daarbij maak, oefen ik me hier om me helemaal toe te vertrouwen aan, over te geven aan, Gods Liefde. Daarin te wonen en van daaruit te leven. Maar anders dan de kerken, heb ik dus niet al voorbaat een mening over wat God in Zijn oneindige liefde van ons wil. Hoe Hij wil dat we die liefde vorm geven. Sterker nog, ik zeg altijd dat ik 'God' niet ken of zelfs kan kennen,

anders dan bij benadering. God is God en ik ben ik, en hoewel ik erop mag vertrouwen dat God mij altijd nabij is, moet ik ook erkennen dat ik mezelf waarschijnlijk vaak toch verre van Hem houd, al probeer ik nog zo dichtbij te zijn.

In relatie tot je vraag betekent dit dat we iedereen verwelkomen die zich oprecht wil oefenen 'nader tot God' te komen. En die dus ook bereid is zijn (denk) beelden over 'God' van vraagtekens te voorzien.

Ik kijk dan ook met wat vraagtekens naar het gedicht dat je onderaan je brief opnam. "... geen eigen licht vertrouwen mag". Dat laatste gaat mij wat ver. Ik dien mezelf te wantrouwen en mag mijn denkbepelden niet als waarheden zien. En ik vind het dan ook belangrijk om die in gesprekken met anderen telkens weer te toetsen. Maar het mag volgens mij niet zo zijn dat deze laatste zin zou betekenen dat ik me heb over te geven aan wat, welke kerk dan ook, vindt dat het 'licht' wel is. Ik mag het licht van mijn ego niet vertrouwen. Dat zou een dwaallicht zijn. Maar ik mag wel mijn best doen af te gaan op wat ik ervaar als Gods licht in en voor mij.

Speelt leeftijd ook nog een rol? Ik zelf acht mij zelf te jong om een klooster in te gaan.

Voorlopig zijn we nog geen 'klooster' als we dat ooit al worden. En leeftijd speelt zeker geen rol. Integendeel, een van onze plannen is juist om een tussenjaar te gaan bieden voor mensen die van school komen. Heel veel jongeren gaan tegenwoordig een jaar op reis na hun schooltijd. Wij willen dan de mogelijkheid bieden een jaar 'naar God' te reizen. Maar zover zijn we nog niet. Voor het moment bieden we alleen de driedaagsen aan die op onze website staan aangegeven.

En meestal wordt in het klooster gaan als 'negatief' bestempeld. "Dan ben je maar een rare".

Inderdaad, dat klopt. Maar dan verwijs ik graag weer naar Jezus die toch wat je noemt als een 'rare' werd gezien. Zo raar en zo bedreigend dat zijn tijdgenoten hem liever kwijt dan rijk waren. Wat andere mensen van mij vinden kan mij weliswaar angstig maken, maar uiteindelijk kan ik me daar niet door laten leiden. Mijn vraag is veeleer of ik doe wat ik in mijn hart of geweten ervaar als Gods bedoeling voor mij. Het onze vader bidt niet: dat de wil van andere mensen geschiede. Het gaat erom of ik Zijn wil 'doe geschieden', wat een ander daar ook van moge vinden. En omdat ik dat niet in mijn eentje kan uitvinden – of ik die wil doe geschieden – hoop ik dat hier een gemeenschap tot stand komt. Om in het door het leven met anderen die vraag/mijn antwoord daarop, te beproeven en te toetsen.

Ik hoop je met het bovenstaande voldoende antwoord op je eerste vragen te hebben gegeven. Dankjewel voor de mogelijkheid die je me met je vragen bood om een en ander nog wat nader uit te leggen.

Met goede groet,

Stichting Jan17

Thomas van Kleef